

Sagt om min konst:

Hej !

Mitt namn är Catarina Wessman och jag har haft förmånen att se dina myrslokar på strålbehandlingsenheten i Växjö. Jag vill tacka för att din konst verkligen förgyllde tillvaron där! Mvh Catarina (sms 2016)

.....

Dear Mrs Fornaa,

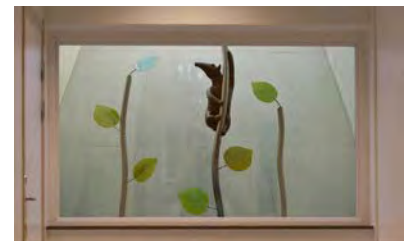
I am a medical physicist who travels to many radiotherapy centers across Europe and I have just had the pleasure to spend a few weeks in the new building in Vaxjo.

I am simply mailing you to tell you that your artwork there is the most beautiful piece of work I have ever encountered in a hospital. And I have seen many... But never before have I seen sculptures that spoke of such hope and joy with such simple serenity. They are just perfect and beautifully appropriate for a radiotherapy center. I have admired each and every one of them and they all put a smile on my face. I thank you for that.

I asked your contact details to Inga-Marta Knutsson because I wanted to enjoy your other work shown on your webpage, but mostly because I wanted to express my gratitude and admiration. The atmosphere in the new radiotherapy building is different because of your artwork in it.

The only reflection I would have, if you allow me, is that I could not find your name or signature anywhere. Would you not consider signing your work? If only on the adorable little fellow with the bright green apple inside. I think, like me, people will want to know who made them smile inside.

Kind regards, Ann (mejl2014 "Tre Rum")



Hoforsbon Janet Jonsson har lämnat ett medborgarförslag om att göra konstverket Trädkramaren till en symbol för Hofors.

-Man skulle kunna ha det på vykort, som souvenir – kanske kunna göra ett bakverk med skulpturen som motiv... i Gävle gör man ljus i form av Gävlebocken – i Dalarna har man sina Dalahästar och folkdräkter. Men här i Hofors har vi inget liknande.

Konstverket Trädkramaren invigdes på det nybyggda Bergsprängartorget i oktober förra året. Då hade en majoritet röstat fram skulpturen bland flera andra konstverk till att pryda det nya torget.

-Jag tycker att Trädkramaren är så söt – den ser ut som en nalle som håller i en blomma, säger Janet Jonsson.

Janet Jonsson är inflyttad Hoforsbo sedan några år tillbaka och tycker att Hoforsborna borde vara mer stolta över sin kommun.

-Nu är det upp till kommunen att bestämma vad man gör med förslaget, säger Janet Jonsson. (artikel Arbetarbladet 2015)





— Att gå på skulpturvandring är ett väldigt trevligt sätt att upptäcka sin stad, oavsett om man är nyinflyttad eller har bott här länge! Förutom att man får sig en massa kultur ger det ju dessutom motion och tillfälle att upptäcka lite nya platser i omgivningen, säger kommunens konst- och utställningsansvariga Eva Josephson, som tipsar om att rundan även lämpar sig för cykelburna skulpturspanare.

— Där! Jag ser öronen!

Eva och fotografen Sandra Nordin lokaliserar en av Evas personliga favoriter. "Räck mig handen" av Eva Fornåå är placerad i klinikens trädgård och det enda som syns den här morgonen är ett par långa kaninöron i brons som sticker upp ur snön.

Med hjälp av Max Jakobsen, vårdenhetschef på kliniken, borstar vi bort snön från skulpturen, tillverkad helt i brons och diabas.

— Att köpa in konst till kliniken är svårt eftersom människor som mår psykiskt dåligt kan bli sämre av att se en bild eller specifik färg. Men med kaniner har det visat sig att de alls inte framkallar obehag, tvärtom upplever alla människor dem som ofarliga. Vi har därför en prototyp av denna inne på akuten och just den här finns också på vårt informationsmaterial till patienterna, säger han. (Södermanlands Nyheter 2018)



Ombyggt. Skribenten gläds åt Hospitalstorget med dess nya invånare.

Foto: Daniel Erlandsson

Nya Hospitalstorget — en glädjespridare

Som boende vid Hospitalstorget vill jag uttrycka min förtjusning över att torget är färdigt.

Vi har under några år lidit av bullrande maskiner, stensågar, ogenomskinliga fönster, nattarbete med asfaltsläggning, lagning av läcker och dunsar som fått huset att skaka. En av våra skjundörrar stannar numera inne i öppet läge.

Sambtidigt har vi kunnat njuta av att från första parkett få följa hur Linköpings historia grävdes fram. Vi såg hur mer och mer av klosterkyrkans struktur avslöjades och tittade varje dag ut för

att se nya skelett grävas fram. Vi har imponerats av arkeologernas tålmodighet med nyfikna åskådare (inklusive oss själva) och grävmaskinisternas yrkeskicklighet.

När arkeologerna gjort sitt har vi sett det nya torget växa fram. Alla som jobbat därute har visat ett strålande humör och gjort vad de kunnat för att allt ska flyta så bra som möjligt. Jag kommer alltid att minnas scenen på Nygatan en dag när det var extra geggigt. En äldre dam kom ut ur en butik och såg sig frågande omkring. En av killarna

som satt och försökte få en brunn (eller något) på plats reste sig, borstade av sig värsta sanden och bjöd armen som om han bjudit upp till dans. Damen eskorterades till torr mark och arbetet fortsatte.

Ja, vi har verkligen haft underhållning utanför. Veckan före jul när allt var klart undrade vi om det skulle bli trist utan aktiviteterna på torget.

Icke så!

Det går inte att räkna alla små overallklädda michelignubbar som springer in på torget, faller på knä för att krama bävern och ut-

tern och går balansgång på gallret till vattenrännan. Ekorrens rygg kommer att bli nött och blank av alla händer som stryker den. Det är bara rättorna som inte upptäckts av alla.

På julafton hade rådjuret fått en fin röd rosett om halsen.

Vi önskar att torget får förbli det här mysiga familjetorget och ser fram emot våren när växterna kommer igång och det förhoppningsvis finns en eller två serveringar att slå sig ner på.

Lisbeth Ekström

BARNEN FRÅN FÖRSKOLAN FRU EBBA INVIGDE LEKPLATSEN PÅ ORMHUSET.

Nyproduktion | Centrum

Under hela byggperioden har barnen på förskolorna på Strandängen följt hur Ormhuset vuxit fram. Därför var det just några av barnen på Förskolan Fru Ebba som fick inviga lekplatsen några dagar innan den officiella inflyttningen.

Vätterhems projektledare för byggnationen på Strandängen, Annika Karlén tog emot den förväntansfulla barngruppen och började med att visa skulpturerna utanför entrédörrarna. Totalt nio bronsstatyetter med djurmotiv av konstnären Eva Fornåå. Får vi klappa dem, frågade någon och visst gick det bra.

-Lekplatsen är bäst, björnen med de små ungarna gillar jag, löd Oskars, 5 år, betyg

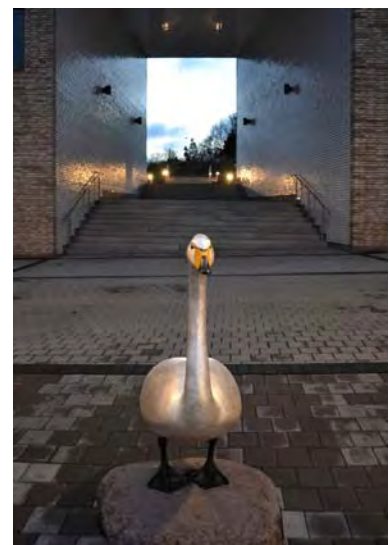
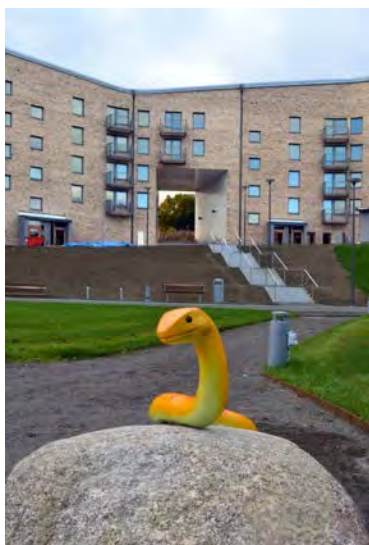
-Varsågod att leka, uppmuntrade Annika Karlén

Mattias, 5 år, tog chansen och visade stort mod när han sprang fram till en stor ringlande gul orm som också var på besök.

-Jag gillar ormen, jag är inte rädd. Den är stor, men inte farlig, sa han och kramade om ormen.

Balansakter runt sandlådan, gungor i hög sving, kramkalas runt orm- och björnskulpturer var den närmsta halvtimmens viktiga innehåll. Och betyget från expertpanelen:

-Mycket roligt och fint! (Vätterhems hemsida 2016 Svanen & Co)





Tillsammans. Ett osannolikt möte mellan den arktiska isbjörnen och den antarktiska pingvinen.

Kanske är det drömmen om en världsomfattande gemensam syn på miljöfrågor som Eva Fornåå har gestaltat i denna lilla ömma och tilltalande skulptur.

Konstverket förmedlar också en del av tanken med trygghetsboendet som det är placerat intill. Trygghet innebär bland annat en social samvaro med ömsesidig tillit. (Kumla kommuns hemsida 2015)

Under pingsthelgen besökte jag Söderköping tillsammans med min familj. Det var vackert väder och den lilla staden visade sig från sin allra bästa sida. Ett av de mer fantastiska inslagen var den roliga och fantasifulla skulpturgruppen "Rabbit crossing" som befinner sig på båda sidor om Göta kanals bruna vatten.

På Ramunderbergetsidan dyker kaninerna ner i vattnet, och på "stadssidan" blir de uppdragna av sina kaninvänner. Vi funderade mycket över om det finns bronskaniner som simmar under vattnet i kanalen också, men kom på att de nog kan skada båtarnas skrov om de inte simmar tillräckligt djupt.

Varningsskyltarna syns för båttrafikanterna oavsett om de kommer från Mems slussar eller från inlandet. Och kaninerna gläder säkert både de som promenerar på gatorna och de som reser med båt genom staden. Samtalsämnet är givet.

Varför är kaninerna på väg från den ena sidan till den andra? Är de jagade av något? Fattas det mat? Eller vill de helt enkelt bara träffas? Ett bra konstverk som både tål att tittas och ta på och som skapar ständiga samtal mellan dem som får syn på det. (Blogg 2009)





Bild mejlad från okänd bilist 2005
(Ryggsträckaren, Rastplats Kungsnorby, stulen)